

ILJA GORT

BED EN BREAKFAST

roman

Een wijnboer raakt verstrikt in de misdaad

LEESFRAGMENT

Ilja Gort

Bed en Breakfast

roman

SLURP
PUBLISHERS

1e druk, februari 2021

© 2021 Ilja Gort, Saint-Romain-La-Virvée

SLURP Publishers, Amersfoort

ISBN 978-90-829587-9-9

NUR 301

Omslagontwerp & typografie: Ilja Gort & Caroline d'Hollosy

Foto auteur: Caroline d'Hollosy

www.slurppublishers.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en /of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotografie, scan, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle personen en situaties uit deze roman zijn gezogen uit de dikke schrijversduim van de auteur. Met uitzondering van Eekie de eekhoorn en wellicht de hoofdpersonen Abel en Angela.

‘Vind dingen zo mooi als je kunt,
de meeste mensen vinden te weinig mooi.’
– *Vincent Van Gogh, brief aan Theo, 1874*

*Bed en Breakfast is het vervolg op mijn vorige roman
Godendrank waarin rasoptimist Abel en zijn vrouw Angela
alle schepen achter zich verbranden en een wijndomein in
Zuid-Frankrijk kopen.*

*Door Abels wonderlijke capriolen wordt dit niet het succes dat
hij voor zich zag toen hij eraan begon. De centjes raken op,
de kosten gaan door, er moet iets gebeuren.*

*(Bed en Breakfast is weliswaar een vervolg, maar heel goed
afzonderlijk te lezen.)*

Santé!

*** LEESFRAGMENT ***

Abel en Angela liepen over het kronkelpaadje tussen de wijngaarden naar de C ze. Hoe dichterbij het water kwamen, hoe meer het gekwaak aanzwol. Bij een zandplaat hielden ze halt en gingen naast elkaar aan de oever van het riviertje zitten. Om hen heen het geluid van duizenden kikkers. Onder het licht van de sterren sloeg Abel zijn arm om Angela heen en streek haar krullen. ‘Ze zingen voor ons, Poekie,’ zei hij zacht. ‘Omdat we zoveel van elkaar houden. Kikkers in de paartijd, die kunnen dat voelen...’

Glimlachend streekte ze zijn hand.

Geruime tijd zaten ze stil te genieten van het indrukwekkende oergeluid en van elkaar. Toen verbrak Angela het zwijgen.

‘Aab...’

‘Ja?’

‘We wonen nu een jaar of vier hier in de Chaude.’

‘Ja...’

‘Ik vroeg me af, vind jij het nu nog net zo bijzonder als in het begin? Of ben je het misschien gewoon gaan vinden? Net zoiets als in Nederland?’

‘Wat?! Integendeel! Ik vind alles hier nog steeds fantastisch. Elke dag opnieuw. Echt helemaal te gek, weetjewel. Natuurlijk, als je de mensen wat beter leert kennen, zie je dat iedereen in zijn eigen kleine bubbeltje leeft, iedereen is zijn eigen karikatuur. Jean-Claude, die lieve schurk met zijn hart van goud, Jean-Luc van de Bar du Marché, in z’n Ralph Lauren ballenkleding, buurman Zwijnekop met z’n onhandige, ruige manier van doen. Nog steeds vind ik ze superaandoenlijk. En dierbaar ook. En dat allemaal in dat malle land hier, met die ongeschreven wetten en rare gewoontes. Die trots, dat coûte que coûte vrij willen zijn.’ Hij stak zijn borst vooruit en gromde met een diepe gorillastem: ‘Niemand vertelt mij wat ik moet doen.’

Angela moest lachen.

‘Dat dus,’ ging Abel door. ‘En dat dan in dit verwoestend mooie landschap. Die bossen met kromgegroeide kurkeiken waar wilde zwijnen met een trits jonkies achter zich aan naar eikels scharrelen. En weilanden met zachtbruine koeien, klingelende bellen om hun nek, schaapskuddes die vrij over de weg scharrelen en je moestuin leegvreten. De beekjes, en die besneeuwde bergtoppen in de verte.’ Hij schudde zijn hoofd en verzuchtte: ‘Dit heeft niets met Nederland te maken. We leven hier in een andere wereld. Een Lord of the Rings-wereld.’

‘Dus jij zou hier willen blijven wonen?’

Hij fronste. ‘Schat, ik ben zo gelukkig als een vogel in een boomtop. Ik wil hier nooit meer weg!’

Ze zuchtte. ‘Dan moeten we iets verzinnen.’

Hij zoog op zijn wang en bromde iets onverstaanbaars. Het moment waarvan hij wist dat het zou komen. De B&B.

Hij zette zijn hakken in het zand van de rivieroever. Een even begrijpelijke als zinloze reflex. En inderdaad, daar kwam het. 'Aab, we hebben vijf prachtige kamers, compleet ingericht, en die staan het hele jaar leeg...'

Hij legde zijn hoofd op haar schouder, voor zijn geestesoog verscheen in bloedrode Hollywoodletters de tekst: 'Ik ben de lul.'

*Abel en Angela beginnen de B&B,
iets wat vanaf dag één leidt tot Fawlty Towers-achtige scenes.*

De nieuwe gasten arriveerden tegen het vallen van de avond. Nadat Angela hen de kamer had laten zien en ze zich hadden geïnstalleerd, kwamen ze naar beneden om kennis te maken met de heer des huizes.

Dick Dommelshuizen was, zoals hij het zelf omschreef, 'een gezelligheidsdier'. Hij had een rood gezicht en het postuur van een iets te vol wijnavat. Zijn vrouw was eveneens nogal fors uitgevallen. Haar geblondeerde piekhaar was grijs uitgegroeid, ze droeg een luchtige zogeheten aurajurk en gezondheidssandalen met dikke spezkzolen waar grote blote voeten met gele kalknagels uitpuilden.

'Ja,' zei Dick, 'Elsbeth en ik zijn allebei echte levensgenieters.' Hij klopte op zijn omvangrijke buik. 'Dus Frankrijk is spekkie voor ons bekkie! Goede wijn, lekkere kaasjes, foie gras...'

Abel, die al vijftientig jaar vegetariër was, veranderde snel van onderwerp. 'Juist. Zullen we dan morgen een wijnproeverij

doen? Om een uurtje of elf?’

‘Prima,’ glunderde Dick. ‘Voor mij zit er altijd wel een vijf in de klok, hahaha.’

Angela had ervoor gekozen Abel veiligheidshalve niet bij de ontbijtservice te betrekken en deed de bediening van haar gasten dit keer zelf. Met allerlei lekkers draafde ze heen en weer tussen de keuken en de binnenplaats, toen Abel de hoek om kwam. ‘Kijk!’ riep hij naar de ontbijtende gasten en hield iets onduidelijks omhoog. ‘De smaakmakers van de wijngaard!’

Dick was geconcentreerd bezig twee plakken kaas tussen zijn croissant met ham te proppen en voltooide deze krachttroer alvorens op te kijken. Pas nadat hij een hap had genomen die zijn wangen deed bollen, vroeg hij met volle mond: ‘Wat is dat dan?’

Elsbeth leegde een eetlepel aardbeienjam op haar croissant en keek op. ‘Ach, veldbloemen...’ zei ze onder het uitsmeren. ‘Prachtig.’

‘Ja,’ zei Abel trots. ‘Dit groeit allemaal tussen de druivenstokken. Wilde knoflook, goudbloemen, die blauwe dat is cichorei, en hier deze dat is, dat weet ik even niet, een soort reuzenfluitenkruid...’ Hij duwde het boeket onder haar neus. ‘Hier, ruik maar ’ns. Als u zich straks bij de wijnproeverij goed concentreert, proeft u al deze aroma’s terug in de wijn.’

‘Over die wijn,’ zei Dick. ‘Er schijnt vandaag een leuk marktje te zijn in het dorp. Kan dat wijnproeven ook daarna?’

‘Tuurlijk, pas de probl eme! Dan zie ik jullie als jullie terug zijn.’

Nog geen twee uur later kwam Dick in zijn Mercedes Estate de binnenplaats op scheuren. Met gierende banden stopte hij voor de keukendeur en sprong naar buiten. Zijn hoofd nog roder

dan eerst, maar dat was nog niets vergeleken bij zijn vrouw. Voorzichtig had ze het portier geopend en schuifelde verdoofd steun zoekend naar buiten. Ze zag eruit alsof ze een wedstrijd tegen Mike Tyson had gebokst. Haar lippen waren paars opgezwollen en haar voorhoofd werd bedekt door een half doorzichtige paarse blaas ter grootte van een biefstuk, die doorliep tot onder haar kapsel.

‘Djiezus!’ fluisterde Abel. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Jouw schuld!’ briede Dick. ‘Die veldbloemen van je! Dat was berenklaauw! Hartstikke gevaarlijk! We komen net van het ziekenhuis! Ik stel jullie aansprakelijk!’ Hij stormde de trap op, kwam terug met hun koffers en smeedt ze achterin. ‘Ik betaal geen cent! Jij gaat nog van ons horen, mannetje! Kom, Els! Weg uit dit gekkenhuis!’

Later in het verhaal arriveert een televisieploeg met een dubbele agenda. Zij willen een reality serie maken van het falen van de B&B en filmen daartoe B&B-gast Hiepstra, die voortdurend overal over klaagt. Als geluidsman Gilles Hiepstra 's ochtends gaat ophalen voor de slotscene, komt er een kink in de kabel.

Even later kwam geluidsman Gilles weer naar beneden, een verbaasde uitdrukking op zijn glimmend rode gezicht. Woordeloos staarde hij zijn collega's aan.

‘En?’ zei Jobst. ‘Komt ie d'r aan?’

Langzaam schudde hij zijn hoofd. ‘Dat denk ik niet.’

Jobst fronste geërgerd. ‘Hoezo?’

Op een toon alsof hij droomde zei Gilles: ‘Hij is dood.’

‘Hè?!’

Gilles knikte in slow motion. ‘Hij deed niet open. Ik ging naar binnen, hij lag in bed, helemaal wit. Zijn mond wijd open. Hij ademde niet. De geluidsman knipperde met zijn ogen alsof hij het beeld uit zijn geheugen wilde wissen. ‘Het zag er griezelig uit.’

Jobst verborg zijn gezicht in zijn handen en masseerde zijn pijnlijk vertrokken voorhoofd. ‘Godverdegodverdegodver...’

Een tijdje bleef hij zo zitten. Een zacht gekreun ontsnapte aan zijn lippen. Plotseling richtte hij zich op.

‘Gilles!’ Hij keek naar de geluidsman als een drenkeling die land ziet. ‘Hebben we audio?’

Gilles knikte. ‘Ja. Net gecheckt. De audio werkte gisteren prima. Ik heb zijn hele verhaal.’

De regisseur keek zijn collega’s beurtelings aan. ‘Dan weet ik de oplossing...’

‘Nee, iets meer naar links! Hij moet vóór de pergola zitten.’

De geschokte Zoran en Gilles hadden aanvankelijk mordicus geweigerd Jobsts plan uit te voeren, maar nadat de regisseur hen had ingepeperd dat hun inkomen de komende twee seizoenen voor een aanzienlijk deel afhing van het welslagen van deze pilot, hadden ze ingestemd.

Getweeën waren ze naar Hiepstra’s kamer gegaan, hadden de dode man uit zijn bed getild en hem zo goed en zo kwaad als dat ging in zijn kleren gehesen. Daarna had Zoran hem onder zijn armen gegrepen, Gilles had zijn blote voeten gepakt, en zwetend van inspanning hadden ze de aangeklede overledene de trap af gesjouwd.

Nu hing de voormalig administratief medewerker uit Werumer-

schans scheef in een stoel voor de pergola, zijn hoofd voorover gezakt, zijn kin op zijn borst.

‘Oké,’ zei Jobst. ‘Dit gaat lukken. We draaien het shot schuin van achteren. En in de studio zetten we de audio van gisteren eronder. Camera klaar? Geluid klaar? Actie!’

Zoran drukte de opnameknop in.

‘Nou, meneer Hiepstra,’ zei Jobst tegen de dode man in de stoel. ‘Dat was het dan; uw bezoek aan de B&B van Abel en Angela. Wat vond u ervan? Heeft u het een beetje naar uw zin gehad?’

Zoran keek op van zijn viewfinder. ‘Dit werkt niet,’ riep hij verongelijkt. ‘Hij zit veel te stil.’

‘Ja, nogal wiesde. Hij is dood.’

Bovenop al deze perikelen wordt Abel door een klusjesman gedwongen om ecstasy te smokkelen. Angela roept de hulp in van inspecteur Bonkers van de Nederlandse politie die Abel vervolgens inzet als pseudokoper. Abel moet contact leggen met een levensgevaarlijke Nederlandse drugsdealer Sjeng Schellekens, aka ‘De Kolonel’, leider van de motorbende de Gypsy Bandits.

De barman van het Brabantse café ‘Het Bokské’ zette een dampende schaal patat en shoarmavlees onder een deken van gesmolten kaas voor De Kolonel neer. De drie bendeleden sloegen hun bier achterover en verlieten onderling grappen makend het café.

De Kolonel nam plaats op een barkruk en begon te eten. Zijn hele wezen straalde agressiviteit uit. Zelfs de manier waarop hij

at. Het leek alsof hij bij elke hap een levende kip de kop afbeet en fijnkauwde.

Onder de indruk bekeek Abel het machtige lijf van de bende-leider. Djiezus! Die armen! Die spierballen! Hij deed een stapje dichterbij. ‘Bon appétit.’

Terwijl zijn kaken als molenstenen een hap friet en vlees vermaalden, keek hij op met een vervaarlijke frons. ‘Wat?’

‘Eet smakelijk!’

De Kolonel stootte een laag gegrom uit, kwakte een lepel extra knoflooksaus over zijn kapsalon en vervolgde zijn lunch zonder aandacht aan hem te besteden.

Abel nam een slokje van zijn bier en observeerde aandachtig het natuurgeweld dat zich zo pal naast hem afspeelde. Opnieuw bekeek hij de machtige biceps van dichtbij.

‘Moet u daar nou veel voor trainen?’

Dreigend keek De Kolonel op, zijn overvolle vork friet en vlees bleef in de lucht hangen. ‘Wat?!’

‘U hebt zulke waanzinnig gespierde armen. Ik vroeg me af of je daar nou veel voor moet trainen.’

De Kolonel grijnsde met een mondvul friet. ‘Mwoa, ik doe wel ’ns een dingetje...’

Abel knikte alsof hij dit eufemisme begreep. ‘Hoe is het nou, om zo sterk te zijn? Hoe voelt dat, als je zomaar iedereen in elkaar kan slaan? Dat je van tevoren al weet dat je hem aankan?’ Dit vond De Kolonel een grappige vraag. Op zijn gezicht brak een glimlach door en hij legde zijn vork in zijn bord.

‘Haha, ik weet helemaal niet van tevoren of ik ’m aan kan. Maar dat interesseert me ook geen reet. Als ik vind dat het nodig is, sla ’m gewoon op z’n bek. Zo hard mogelijk.’ Hij greep zijn vork en stortte zich weer op zijn kapsalon. Met volle mond ging hij verder: ‘Het scheelt natuurlijk wel als je weet h^oe je iemand

op z'n bek moet slaan. Want als ik met ze klaar ben, staan ze meestal niet meer op.'

'Djiezus! Echt waar?'

Hij knikte. 'Zeker.'

Abel stak zijn hand uit naar de machtige spierbal. 'Mag ik 'ns voelen?'

De Kolonel bulderde het uit. Stukken friet vlogen uit zijn mond over de bar. Onder het lachen stak hij goedmoedig zijn arm in de lucht en spande zijn biceps. Abel spreidde zijn duim en middelvinger zo wijd mogelijk, maar nog steeds kon hij de spierbal niet helemaal omvatten. Voorzichtig kneep hij erin. Het gaf geen centimeter mee. Hij drukte wat harder. Hij voelde de kracht vibreren onder zijn vingers, maar hij kreeg de spiermassa nauwelijks ingedrukt. Verbaasd keek hij op.

'Wow! Niet normaal, man! Wat een power! Echt te gek!'

In een gebaar van vanzelfsprekendheid trok De Kolonel een wenkbrauw op en hervatte zijn lunch.

In het bestelbusje een paar straten verderop luisterden Bonkers en zijn mannen met stijgende verbazing mee via hun koptelefoons. Agenant schudde verbijsterd zijn hoofd. 'Waar is die halve zool mee bezig?'

Bonkers staaarde als gehypnotiseerd naar de rode VU-metertjes op de recorder, toen schoot hij woedend overeind. 'Je moet beginnen over koi karpers, lul!' riep hij naar de VU-meters. 'En over NAC Breda! Kom op nou! Gooi die karpers erin! Nu!'

'Ssst!' Zijn collega's grepen hun chef bij zijn schouders. 'Rustig, Ed. Rustig! Ze kunnen je buiten horen!'

Bonkers schudde zijn hoofd als een getergde leeuw. 'Die klootzak!' gromde hij en gooide er een reeks krachttermen achteraan waarin geslachtsdelen, die uitblonken door hun formaat een prominente rol speelden.